

27. navadna nedelja B

Če se med seboj ljubimo, ostaja Bog v nas in je njegova ljubezen v nas popolna. (1 Jn 4,12b)

Prvo berilo

1 Mojzes 2,18-24

Gospod Bog je rekel: "Ni dobro za človeka, da je sam; naredil mu bom pomoč, ki mu bo primerna." Gospod Bog je izoblikoval iz zemlje vse živali na polju in vse ptice pod nebom ter jih pripeljal k človeku, da bi videl, kakšna imena jim bo dal, in da bi vsako živo bitje imelo tisto ime, ki bi mu ga dal človek. Tako je človek dal imena vsej živini in vsem pticam na nebu in vsem živalim na polju, za človeka pa se ni našla pomoč, ki bi mu bila primerna. Gospod Bog je tedaj storil, da je na človeka leglo trdno spanje in je zaspal. Vzel je eno njegovih reber in tisto mesto napolnil z mesom. Gospod Bog je iz rebra, ki ga je vzel človeku, naredil ženo in jo pripeljal k človeku. Tedaj je človek rekel: "To je končno kost iz mojih kosti in meso iz mojega mesa; ta se bo imenovala možinja, kajti ta je vzeta iz moža." Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta eno telo.

Drugo berilo

Hebrejcem 2,9-11

Bratje in sestre, gledamo njega, ki je bil postavljen malo nižje od angelov, Jezusa, kako je ovenčan s slavo in častjo, ker je pretrpel smrt, da bi po Božji milosti okusil smrt za vsakogar. On, za katerega je vse in po katerem je vse, je namreč veliko sinov pripeljal v slavo. Zato se je spodobilo, da je tistega, ki je začetnik njihovega odrešenja, izpopólnil s trpljenjem. Vsi so namreč iz enega, tisti, ki posvečuje, in tisti, ki so posvečeni. Zato ga ni sram, da jih imenuje brate.

Evangelij

Marko 10,2-12

Tisti čas so pristopili farizeji, in da bi Jezusa preizkušali, so ga vprašali: "Ali je dovoljeno možu odsloviti ženo?" Odgovóril jim je: "Kaj vam je naročil Mojzes?" Rekli so: "Mojzes je dovolil napisati ločitveni list in jo odsloviti." Jezus pa jim je rekel: "Zaradi vaše trdosrčnosti vam je napisal to zapoved, na začetku stvarjenja pa ju je Bog ustvaril kot moža in ženo. Zaradi tega bo mož

zapústil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta oba eno telo. Tako nista več dva, ampak eno telo. Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne ločuje!" Ko so bili v hiši, so ga učenci spet spraševali o tem. In govóril jim je: "Kdor se loči od svoje žene in se oženi z drugo, prešuštvuje z njo; in če se ona loči od svojega moža in se omoži z drugim, prešuštvuje."

V razmislek

Ko Sveto pismo že na začetku poudari, da za človeka ni dobro, da je sam, s tem nagovori vsakega izmed nas – vsak delček našega bistva kliče po drugem, po družbi, preko katere in v kateri se popolnoma izoblikujemo v nas same. Tako je dobro in tako hoče Bog. Najbolj globok odnos je zveza med možem in ženo. Ta najbolj intimna povezava je osnovni princip stvarjenja in je utemeljena v radikalni Božji ljubezni in Njegovi neomajni zvestobi do nas ljudi.

Prva Mojzesova knjiga že na začetku opiše ta osnovni princip v čudoviti pripovedi o stvarjenju. V nasprotju z marsikaterimi patriarhalnimi predstavami lahko razumemo ravno pripoved o stvarjenju človeka kot prisodobno za enakopravnost med možem in ženo – Bog ne vzame dela noge, da bi mož gospodoval ženi, prav tako ne vzame koščka glave, da bi bila žena nad možem; temveč vzame rebro, da bi bila žena enakopravna in enakovredna svojemu možu in da bi bila mož in žena drug drugemu partnerja ter da bi si bila drug drugemu v oporo, kakršno drugi potrebuje. Kako čudovita prisodobna za to globoko razmerje, ki ga podarja Bog! A vendar je to razmerje (če ga gledamo iz čisto človeškega vidika) vse od začetka ogroženo v svoji trajnosti. Tudi ta izkušnja je stara toliko kot človeštvo samo, poizkusi, da bi našli zadovoljivo rešitev te problematike pa prav tako. Eden izmed teh poizkusov je bilo ločitveno pismo iz Stare zaveze, ki ga omenjajo farizeji. Sprva je bilo mišljeno kot pismo zaščite za ženske, ki z njim ni mogla biti več odpravljena brez vsega, a je tekom časa postalo pismo, s katerim se je lahko mož "znebil" žene.

Jezus pa se ne spusti na nivo farizejev. Zanj ni odločilno: "Kaj je dovoljeno?", temveč "Kaj želi Bog?". Jezus ljudem pokaže bistveno – pripadnost moža in žene drug drugemu, kar je želel Bog za nas ljudi že od samega začetka, in je hkrati prisodobna odnosa med Bogom in ljudmi. Vprašanje "Ali je možu dovoljeno odsloviti ženo?" lahko postavi le tisti, ki tega ne razume.

Mož in žena sta ustvarjena drug za drugega, dana drug drugemu, da bi postala eno. Njun odnos ni nekaj zunanjega, temveč je zakoreninjen v njuno bistvo. To pozitivno osnovno sporočilo je eno, izkušnja vsakodnevnih človeških porazov in spopadanje z njimi pa je nekaj drugega. Na začetku je poudarek na idealu in ne na življenjskih okoliščinah resničnih ljudi, skupaj z vsemi njihovimi posebnostmi, omejitvami in pomanjkljivostmi. Nimamo pravice soditi ljudi, ki jim je razpadel zakon. V primeru propadlih zakonov smo postavljeni pred pomembno nalogo, ki jo lahko rešimo na zelo individualne in kreativne načine – kako pomagati prizadetim in ranjenim ljudem in jim pokazati Božjo zvestobo in ljubezen in ne zgolj neke nove oblike trdosrčnosti. In da bi v vseh težkih in mučnih trenutkih mnogim uspelo izžarevati Božjo ljubezen in zvestobo v svojih odnosih!

27. navadna nedelja B

Če se med seboj ljubimo, ostaja Bog v nas in je njegova ljubezen v nas popolna. (1 Jn 4,12b)

Prvo berilo

1 Mojzes 2,18-24

Gospod Bog je rekel: "Ni dobro za človeka, da je sam; naredil mu bom pomoč, ki mu bo primerna." Gospod Bog je izoblikoval iz zemlje vse živali na polju in vse ptice pod nebom ter jih pripeljal k človeku, da bi videl, kakšna imena jim bo dal, in da bi vsako živo bitje imelo tisto ime, ki bi mu ga dal človek. Tako je človek dal imena vsej živini in vsem pticam na nebu in vsem živalim na polju, za človeka pa se ni našla pomoč, ki bi mu bila primerna. Gospod Bog je tedaj storil, da je na človeka leglo trdno spanje in je zaspal. Vzel je eno njegovih reber in tisto mesto napolnil z mesom. Gospod Bog je iz rebra, ki ga je vzel človeku, naredil ženo in jo pripeljal k človeku. Tedaj je človek rekel: "To je končno kost iz mojih kosti in meso iz mojega mesa; ta se bo imenovala možinja, kajti ta je vzeta iz moža." Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta eno telo.

Drugo berilo

Hebrejcem 2,9-11

Bratje in sestre, gledamo njega, ki je bil postavljen malo nižje od angelov, Jezusa, kako je ovenčan s slavo in častjo, ker je pretrpel smrt, da bi po Božji milosti okusil smrt za vsakogar. On, za katerega je vse in po katerem je vse, je namreč veliko sinov pripeljal v slavo. Zato se je spodobilo, da je tistega, ki je začetnik njihovega odrešenja, izpopolnil s trpljenjem. Vsi so namreč iz enega, tisti, ki posvečuje, in tisti, ki so posvečeni. Zato ga ni sram, da jih imenuje brate.

Evangelij

Marko 10,2-16

Tisti čas so pristopili farizeji, in da bi Jezusa preizkušali, so ga vprašali: "Ali je dovoljeno možu odsloviti ženo?" Odgovoril jim je: "Kaj vam je naročil Mojzes?" Rekli so: "Mojzes je dovolil napisati ločitveni list in jo odsloviti." Jezus pa jim je rekel: "Zaradi vaše trdosrčnosti vam je napisal to zapoved, na začetku stvarjenja pa ju je Bog ustvaril kot moža in ženo. Zaradi tega bo

mož zapústil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta oba eno telo. Tako nista več dva, ampak eno telo. Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne ločuje!" Ko so bili v hiši, so ga učenci spet spraševali o tem. In govóril jim je: "Kdor se loči od svoje žene in se oženi z drugo, prešuštvuje z njo; in če se ona loči od svojega moža in se omoži z drugim, prešuštvuje." Prinašali so mu otroke, da bi se jih dotaknil, učenci pa so prinašalce grajali. Ko je Jezus to videl, je postal nejevoljen in jim je rekel: "Pustite otroke, naj prihajajo k meni, in ne branite jim, kajti takšnih je Božje kraljestvo. Resnično, povem vam: Kdor ne sprejme Božjega kraljestva kakor otrok, nikakor ne pride vanj." In objemal jih je, polagal nanje roke in jih blagoslavljal.

V razmislek

Ko Sveto pismo že na začetku poudari, da za človeka ni dobro, da je sam, s tem nagovori vsakega izmed nas – vsak delček našega bistva kliče po drugem, po družbi, preko katere in v kateri se popolnoma izoblikujemo v nas same. Tako je dobro in tako hoče Bog. Najbolj globok odnos je zveza med možem in ženo. Ta najbolj intimna povezava je osnovni princip stvarjenja in je utemeljena v radikalni Božji ljubezni in Njegovi neomajni zvestobi do nas ljudi. Prva Mojzesova knjiga že na začetku opiše ta osnovni princip v čudoviti pripovedi o stvarjenju. V nasprotju z marsikaterimi patriarhalnimi predstavami lahko razumemo ravno pripoved o stvarjenju človeka kot prisposodbo za enakopravnost med možem in ženo – Bog ne vzame dela noge, da bi mož gospodoval ženi, prav tako ne vzame koščka glave, da bi bila žena nad možem; temveč vzame rebro, da bi bila žena enakopravna in enakovredna svojemu možu in da bi bila mož in žena drug drugemu partnerja ter da bi si bila drug drugemu v oporo, kakršno drugi potrebuje. Kako čudovita prisposodba za to globoko razmerje, ki ga podarja Bog! A vendar je to razmerje (če ga gledamo iz čisto človeškega vidika) vse od začetka ogroženo v svoji trajnosti. Tudi ta izkušnja je stara toliko kot človeštvo samo, poizkusi, da bi našli zadovoljivo rešitev te problematike pa prav tako. Eden izmed teh poizkusov je bilo ločitveno pismo iz Stare zaveze, ki ga omenjajo farizeji. Sprva je bilo mišljeno kot pismo zaščite za ženske, ki z njim ni mogla biti več odpravljena brez vsega, a je tekom časa postalo pismo, s katerim se je lahko mož "znebil" žene.

Jezus pa se ne spusti na nivo farizejev. Zanj ni odločilno: "Kaj je dovoljeno?", temveč "Kaj želi Bog?". Jezus ljudem pokaže bistveno – pripadnost moža in žene drug drugemu, kar je želel Bog za nas ljudi že od samega začetka, in je hkrati prisposodba odnosa med Bogom in ljudmi. Vprašanje "Ali je možu dovoljeno odsloviti ženo?" lahko postavi le tisti, ki tega ne razume. Mož in žena sta ustvarjena drug za drugega, dana drug drugemu, da bi postala eno. Njun odnos ni nekaj zunanjega, temveč je zakoreninjen v njuno bistvo. To pozitivno osnovno sporočilo je eno, izkušnja vsakodnevnih človeških porazov in spopadanje z njimi pa je nekaj drugega. Na začetku je poudarek na idealu in ne na življenjskih okoliščinah resničnih ljudi, skupaj z vsemi njihovimi posebnostmi, omejitvami in pomanjkljivostmi. Nimamo pravice soditi ljudi, ki jim je razpadel zakon. V primeru propadlih zakonov smo postavljeni pred pomembno nalogo, ki jo lahko rešimo na zelo individualne in kreativne načine – kako pomagati prizadetim in ranjenim ljudem in jim pokazati Božjo zvestobo in ljubezen in ne zgolj neke nove oblike trdosrčnosti. In da bi v vseh težkih in mučnih trenutkih mnogim uspelo izžarevati Božjo ljubezen in zvestobo v svojih odnosih!